

(πίνακας 12)
Γεωργία Κούρλα

Σπαρακτικά τα μάτια της κοιτάζουν,
ν' αντικρύσουν άραγε τί;
«Δεν μπορεί να είναι αλήθεια.
Κάπου εδώ θα σε βρω.
Στα ξαφνικά θα προβάλλεις
σαν το φεγγάρι του Γενάρη».
Τα πόδια της λυγίζουν και σωριάζεται.
Μπήγει τα νύχια της στη γης. Λυγμική σιωπή!
«Αύριο ο αποχωρισμός, το στερνό αντίο
σε σένα που μίσεψες νωρίς!
Και η ψυχή μου; Κενή! Ανύπαρκτη!
Στέγνωσε η ζωή μου! «Καλημέρα» πια δεν θα μου πεις.
Φιλί στην ξώθυρα δε θα μου δώσεις, μήτε αγκαλιά.
Ούτε «να προσέχεις, σ' αγαπώ πολύ»,
από το στόμα σου θα ακούσω.
Μοσχολοβολιά μικρού παιδιού
το χαμογέλιο σου, μαράθηκε.
Αφρούρητος καθώς ήσουν
ο μαυρόχαρος τοξευτής έντυσε το κορμί σου
μυριάδες τα πύρινά του βέλη.
Και τώρα προστάζεις με να συνεχίσω
μονάχη ετούτη τη ζωή.
Πώς θα μπορέσω σταυραετέ
και της καρδιάς μου στρατηγέ;»
Κι ένα μικρό λευκό πουλί μονολογεί και λέει:
«Μοιρολογήστε της Λακωνίας τα βουνά
και θάλασσες της Μάνης.
Ο διοικητής μας έφυγε, το παλικάρι πάει!
Συγκλονισμός ψυχής....!
Θρήνος βαρύς κι οδυρμός, στ' άκουσμα του μαντάτου.
Τραγούδια πια δεν θ' ακουστούν
γλυκόλαλα για χρόνια.

Ουρανία Μπούρτζινου